
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: Tidens tale. — Goethe. — Jeg later Vårherre råde. — Spania og jesuittene. — Frøken Julia Fallize in memoriam. — Briands bisettelse. — Pater Lutz uttaler sig om Kirkens stilling i Spania og andre aktuelle spørsmål. — Herhjemme — og derute.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 25287

RETT + OG + SANNHET

Tidens tale.

Påsketiden er gått inn med den hellige uke, som vi nu har fått levet igjennem og i hvis liturgiske lys vi skal vandre til Pinsen fører sin vigsel til. For oss katolikker er jo ikke Påsken et par korte feriedager med utflukter og adspredelser, og den bør heller ikke være en rekke helligdager med tvungen oppfyllelse av våre påskeplikter — den er ikke en *rekke* etter-hver-andre øieblikker, men et *rum*, et virkelig *tidsrum* av dager og uker, som alle skal leves som vanlig i sin ytre arbeidsform men med den forskjell, at Påske-evangeliet har bragt denne form et rikere og bedre innhold. Påske er intensitet, ikke utflukt — konsentrasjon og ikke adspredelse, hvis vi ønsker å være «i verden» men ikke «av verden».

«In mei memoriam facietis»: til min ihukommelse — med disse ord innstiftet Kristus Påske-måltidet og disse ord står uforglemmelig innrisset i Kirkens hjerte og toner fra dette inn i vårt. Vi bøier våre kne i sorg og smerte ved å minnes Kristi lidelse og død — vi reiser oss op i jublende fryd over Påske-solens glade budskap. «Til min ihukommelse» — sådan bør det være men det er ikke *nok*. Hvis ikke vi kan si som de to disipler i annen-påskedagens evangelium: «Brente ikke våre hjerter i oss mens han talte til oss på veien?» (Luk. 24. v. 32) — hvis ikke Kristi ihukommelse blir en tennende gnist i våre hjerter, så de fornemmer at: «nu er det mørke til ende som hvilte over allverden» og gir sig selv «til næring for dette dyrebare lys» — da har vi i realiteten ikke feiret Påske. Ikke feiret den hellige katolske Kirkes Påske.

For vår kirke er ikke et monument over døde minner

— de være sig enn nok så ophøiede. Vårt tabernakel inneslutter ikke ord, hugget i sten, men Ordet, legemliggjort i Hostiens skikkelse. Vår kirke *lever* her på jorden og vi med den. Hver gang vi ihukommer betyr det derfor ikke alene en takkens tanke og en takkens følelse for det store offer på Golgatha — det betyr en viljens impuls, som gjennomlyser vårt liv og skaper varmens drivkraft til vår vei. *Her* er sannheten, og hadde Pilatus vært lydhør da han spurte alle tiders bitreste spørsmål, hadde han hørt og forstått svaret som begivenhetene selv gav ham: Korsveien og Opstandelsen. Men han evnet ikke å skjære igjennem det som tilsynelatende skjedde, og inn til realiteten.

Men hvad der var skjult for den romerske høvedsmann — det ser hvert Kirkens barn idag som oplever sig selv som en liten del av dens store, mystiske legeme. Det finner sannheten i sine med-lemmers liv og vei, når det finner Kristus i sine med-mennesker og ikke gjør som de romerske soldater: forakter, spotter og piner Ecce Homo. Vi kneler sammen Skjærtorsdag og forenes synlig ved Kristi dyrebare legeme — Han kommer til oss alle — og etterpå kysser vi Langfredag den korsfestedes fot med en brennende bønn: «Gud hjelpe og styrke min vilje til aldri å korsfeste Kristus i mig selv eller andre —!» Vi oplever Påskelørdag Kristi arbeid i vår sjels dødsrike.

Bare vi har tålmodighet og langmodighet — —. Men hvem av oss nutidsmennesker har *det* —? Vi forkavede, alltid optatte «barn av tiden». Her setter Påske-evangeliet inn for full kraft: Det lærer oss at det ikke gjelder om å *ha* tid, men om å *gi* tid. Så langt er vi

fjernet fra realiteten her, at vi selv mens vi kaller oss kristne, lever i den illusjon at på *dette* område gjelder det om å *ha* istedenfor å ofre. Vi *vil ha* tid, men tiden flykter alltid fra oss da og lar oss leve «i skyggen av det kommende» — i frykten for at den kommende dag ikke skal gi oss *nok* tid. Denne frykt gjør oss forjagede og nervøse inntil vi opdager at det er *tanken* på det vi skal ha gjort som skaper ufred i vårt sinn og gjør oss utålmodige. Påskesolen bringer oss budskapet om tålmodighetens seier, der gjorde at «natten skal være som den lyse dag» — budskapet om at tiden er et tidsrum som Nåden fyller med umålelig liv hvis vi vil la den understøtte oss. Lar vi den gi oss kraft til å ofre tiden for andre, vinner vi Evigheten som Opstandelsens lønn. — Og dette er Påske-tidens tale til oss.

GOETHE

Et karakterbilde efter Friedr. Muckermann S. J.

Goethe har beskjeftiget sig med praktisk talt alle grener av videnskap — ingen har han oversett helt. Juraen, den systematiske filosofi og den strengeste matematikk, har fengslet ham minst, men han har ikke foraktet dem. Anatomi, morphologi, optikk, som overhodet alle naturvidenskaper, stod ham nærmere, og nærmest alt, som hadde med kunst å gjøre; *dens* lover og *dens* historie.

Mens han var statsebedsmann i Weimar var det nødvendig at han satte sig praktisk inn i alt som hadde med administrasjon å gjøre samt teoretisk lærte bergverksdrift og finansforvaltning å kjenne. Da han omgikk sin tids største ånder måtte han danne sig et overblikk over den europeiske kultur, for når menn som Wilhelm Humbolt søkte ham med tillit til hans dommer, så å kunne gi råd i dannelses- og opdragelsesspørsmål. Samtidig brakte hans egen husholdning ham i kontakt med hverdagslivets små og allerminste sorger og bekymringer. Han måtte imøtekomme fordringene fra sin omgangskrets, som var hoffet, selv om disse var nokså beskjedne. Hans samtaler og hans brever kan minne en om et helt konversasjonsleksikon — man kan nesten slå op hvor man vil og finne, at han har sagt noe vektig om alt.

Allikevel har han ikke tapt sig selv ved å splitte sig op i lutter små stumper. Han er hverken blitt spesialist eller dilleltant. Dette er kun mulig når man eier et personlig centrum, til hvilket alt, som møter en, blir ført. Derfor er han alltid i likevekt. Han vilde ikke gå for å være videnskapsmann, skjønt han godt kjente sine egne kvalifikasjoner. Han tenkte aldri på å la sig fetere som en stor politiker, skjønt han har ydet fremragende arbeide på dette punkt. Man kan ikke tenke beskjednere om sitt eget arbeide enn han gjorde. Overalt søkte han kun et: det menneskelige, og det gav ham en overordentlig slagkraft. Sine motstandere behandlet han all-

tid som mennesker, og alt som ikke var organisk optatt i et individ gjaldt for ham mindre enn intet. Derfor kunde han også bli produktiv og skapende på nær sagt alle områder. Enhver videnskap drar næring fra en eneste rot: den menneskelige natur og personlighet. Selv de ubetydeligste adspredelser lar sig fylle med innhold, når det menneskelige får lov til å gjennemsyne dem.

I en sådan anlagt tilværelse blir intet ubetydelig og intet for mektig og spregende, når det passerer gjennom den regulerende personlighet. En slik livsinnstilling viser store likhetspunkter med den katolske Kirkes helgener og de andre religioners store menn. Vi ser her ikke på den objektive verdi av det som personligheten inneslutter, men kun på selve vesenstrukturen.

Både hos Augustinus og Ignatius av Loyola var — før de ofret sig for religion og kirke — en bestemt vesenart tilstede, som de beholdt hele livet igjennem. Lenge før de begynte å beskjeftige sig med hellighetsidealet hadde de en menneskelighet — var de av vesen mennesker, fordi de hadde en indre kjerne som hele deres tilværelse utviklet sig fra. Goethe-vesenet er i kraft av sin natur disse store helgener meget lik. Også hos ham stod en bestemt tanke som det levende midtpunkt, som alltid vilde omsettes i dåd.

Jeg later Vårherre råde.

*Jeg later Vårherre råde,
Han råder dog alltid best.
Hver morgen er ny Hans nåde,
Hver dag er derfor en fest!
Han later jo solen skinne
og himlen hvelve sig klar.
Jeg måtte da gå i blinde
blev jeg ei Hans godhet var —!*

*Jeg legger alt i Hans hender
som bare kjærlighet er.
Han alt til det beste vender
og er i det skjulte nær.
Jeg har da intet å frykte
om farer jeg stedes i,
så sant Guds ord er en lykte,
som spreder lys på min sti!*

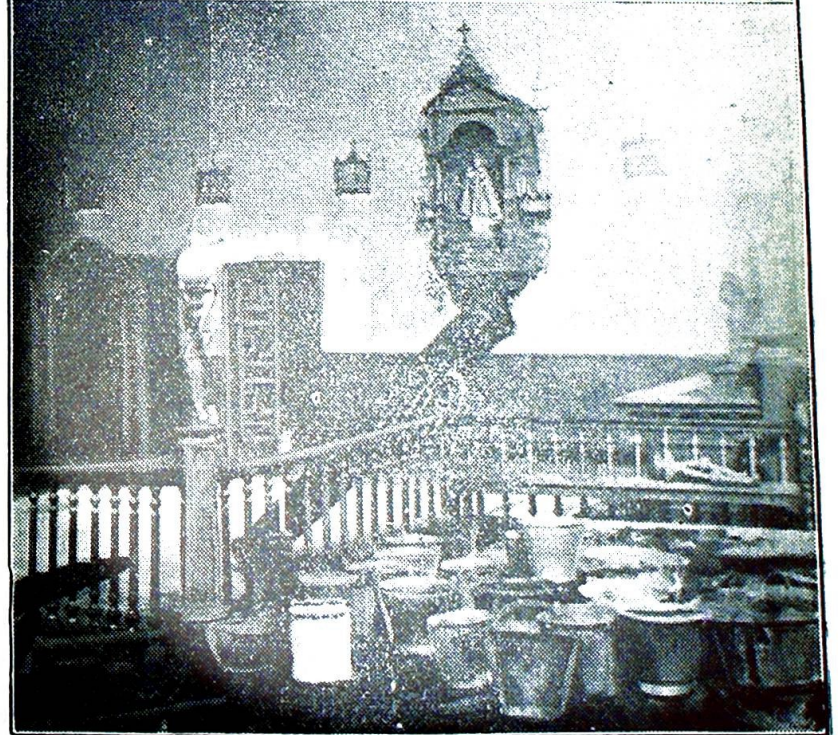
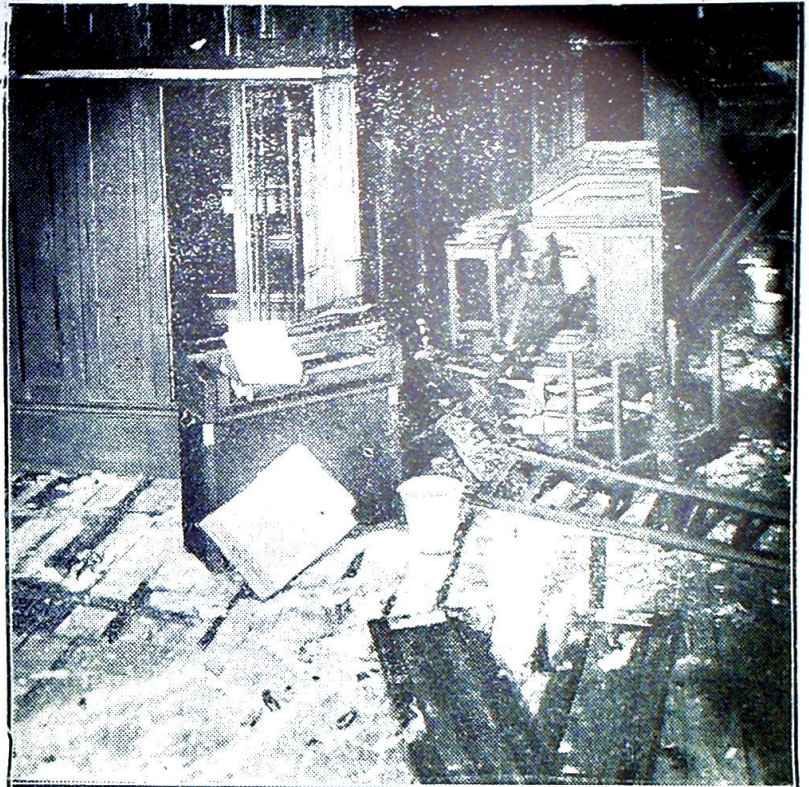
*Jeg vil mig i Herren glede
og syngte Halleluja.
Og skal jeg imellem grede
jeg vil ham prise enda!
Og skjer det ei som jeg trodde
jeg venter på Herrens bud:
Alt tjener jo dem til gode,
som innerlig elsker Gud!*

Spania og jesuittene. Det spanske folk holder på å våkne.

Som bekjent er «den nasjonale aksjon» en propagandaorganisasjon, som omfatter alle katolikkens arbeide på det politiske felt. En slik finnes egentlig ikke i Spanien — kun forskjellige spredte grupper, som tar sig av hver sine katolske oppgaver, og kun betrakter sig som en enhet for såvidt deres arbeide tangerer hinannen. Katolikker i ord og gjerning er egentlig kun *Baskerne*, medlemmer av den såkalte Blokk Basco-Navarro, som har 16 representanter i Parlamentet, og *Agrar*-blokken, som teller 15. Det siste er et utpreget monarkistisk sinnset parti.

Mellem Baskernes parlamentsrepresentanter finner vi den kjente prest Pildain — foruten ham teller Cortes ennu 5 andre prester. Man regner med at der i alt er 100 katolikker i kammeret, men dessverre er de fordelt på forskjellige politiske partier. Allikevel er forholdet ikke håpløst, fordi den forfølgelse og terror, som Kirken har vært utsatt for og som man frykter for ikke vil forminskes i den kommende tid, har vakt en felles opinion innenfor *alle* katolske leire, og denne opinion synes å rykke folket op av den likegyldighet som det har vært nedsunket i. Man hadde slått sig til ro — nu våkner man op for å opdage at man er blitt narret og bedradd av de såkalte frihetsbringere. Spanieren er et av temperament innesluttet og mørkt menneske. Ekte naturlig munterhet treffer man sjelden hos ham. Det kom tydelig til syne under de siste karneval — tross de mange pussige gatescener som forefalt, mens de pompøse optog drog forbi, var det lett å se, at spanieren ikke er en *glad* mann — han begraver sig i sig selv og har vanskelig for å le av hjertet. En likevektig ophøiet ro er hans ideal.

Uten dette karaktertrekk hadde det vært umulig for kirkefienderne og religionshaterne å kunne drive sitt spill så vidt. De regnet med spaniernes orientalske hang til likegyldighet og regnet riktig — men har allikevel forregnet sig. I sitt innerste har folkesjelen ikke glemt sin tro, men der trengtes slike begivenheter, som de siste måneders, for å bringe den til bevissthet. Men *nu* synes tålmodigheten å være slutt. Det begynte med at man oplevet en opplussen av større samvittighetsfullhet i oppfyllelsen av alle religiøse plikter enn det hadde vært tilfellet i mange år. Høimessene i hovedstadens kirker er besøkt som aldri før. Kommunionene søkes av alle, og nye kirkeblade, biblioteker med religiøs litteratur, presse-apostolater og preste-

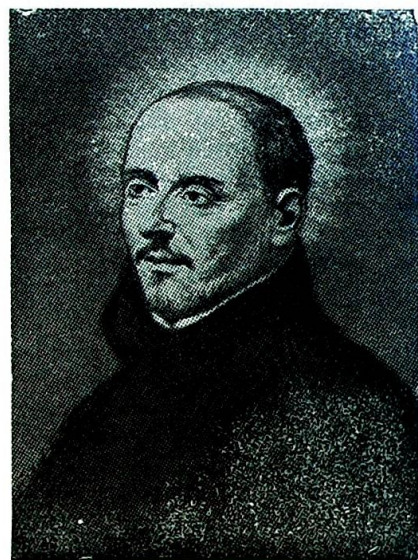
Fra kirkeødeleggelsene i Spania.

Jesuittenes avreise fra Spania.

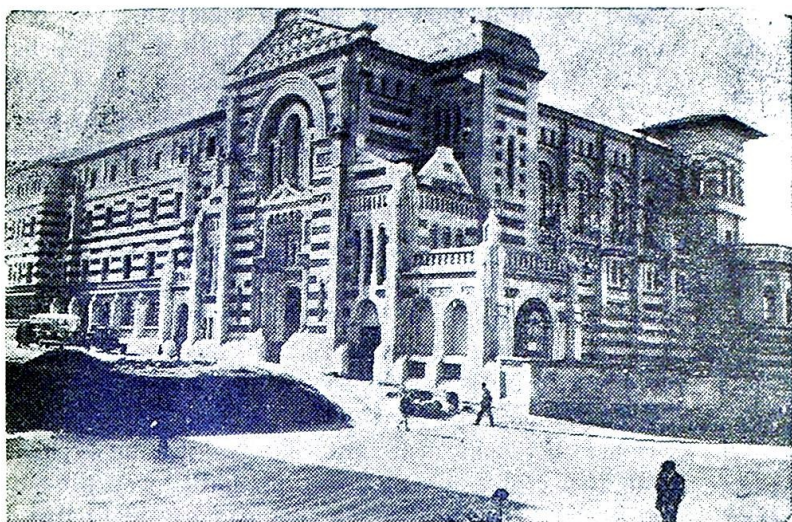
foreninger ser dagens lys, om det er innenfor ennu svært beskjedne rammer.

Den største vanskelighet synes å ligge i å få sammen-
sveiset alle de spredte krefter i en kraftig aksjon. Man
begynner å forstå at det er en stor mangel ikke å ha
en organisasjon som sagt av katolikker, nettop fordi de
er *katolikker*. Et godt symptom er det kraftige sprog
som de katolske blade nu begynner å føre, tross det at
de trues med straffer og forbud mot å utkomme. Man
ser nu tillike at til de mange læreranstalter som inntil
nu blev drevet av jesuittene og alltid var godt besøkte,
har der — efter at de blev gjenåpnet som statsskoler
— *ikke meldt sig en eneste disippel!* I San Sebastian,
som sist hadde 200 elever, er der nu sier og skriver *to!*
I Barcelona ikke en eneste mot før overfylt. Foreldrene
holder ganske enkelt nu sine barn hjemme fra skole.
Det turde hende at de nærmeste tider vil bringe over-
raskelser av gledeligste art fra dette hjemløste land —
det har jo før vist sig at hjemløst bragte et folk
uandede åndelige rikdommer.

Ignatius Loyola.

Jesuitter-fakta. Sommetider kan de nakne fakta være
mere gripende enn mange ord. La oss gi disse fakta
plass til å tale selv. Altså plass for jesuittenes misjons-
arbeide i nutiden: I øieblikket finnes 22,337 jesuitter,
hvorav 2,681 arbeider i misjonens tjeneste. Av spanske
jesuitter finnes 3,000, derav 1,154 novicer, scholastikere
og lægbrødre. 800 av dem arbeider i hedningemisjonen
i Bombay, Kina, Ecuador, på Karolinerne og på Mariane-
øerne. Man må imidlertid huske at siden 1835 har de
5 spanske ordensprovinser ikke alene oprettholdt sine
egne misjoner, men også sendt tallrike ekspedisjoner til
Spansk-Amerika og grunnlagt der tre selvstendige pro-
vinser — Meksiko, Kolumbia, Argentina —, fire vice-
provinser — Kuba, Ecuador, Chile, Peru — samt misjo-
nen Venezuela. Jesuittene har i den senere tid koncen-
trert alt sitt misjonsarbeide på Amerika og Phillippinene.

Skolebygningen i Madrid.

Derfor har de så relativt få misjoner i andre land. I Spania har de seks apostoliske skoler, som alle befant sig i fremblomstring da de nu blev lukket av staten.

Spanias problem: kommunismen. Det spanske folk har gjennom de ti måneder, landet nu har bestått som republikk, samlet sig mange nokså bitre erfaringer — men gjennom det meget onde har en god ting arbeidet sig frem: den sociale solidaritetsfølelse. Enhver er sig nu bevisst at den personlige ro og velstand er uløselig knyttet til offentlig fred og offentlig velstand. Man hadde jo lest om dette og hørt om dette — nu er det trengt inn i samvittigheten som noe enhver forstår og tror. Angsten for kommunismens redsler har fremskyndet denne opvåknen. Kommunistene hever frekkere og frekkere sitt hode og lukkrerer på det spanske karaktertrekk: å ha en viss svakhet for pompøse fraser og deklamasjoner uten å tenke videre over, om disse fraser har noen som helst realitet i landets psyke. Når så frasene skal realiseres opdager folket med skrekk, hvor det bærer hen. Det er kulturkampen mot klostrene og kirkene, som mer enn noe annet har åpnet øinene for at landet står foran det samme som Russland og Meksiko. Ingen har før reflektert over hvad ordene om frihet for all tvang betød, før de så dem i praksis som klosterbrande og kirkerov. Da Kirkens autoritet blev svekket utbrøt alle de sociale uroligheter som har lagt velstanden øde og gjort befolkningen usikker på en sviktende jord. Sjelden har nemesis så fort vist sig som nu i Spania — og mens jesuittene i Holland og Italia har søkt ly i de gjestrie klostre, hvilket ikke betyr det samme som uvirksomhet men tvertom: et intenst indre og ytre utviklingsarbeide — forberedes i Spania langsomt og sikkert en ny basis for gjenoptagelsen av dette arbeide.

Et øienvidne forteller. Det er i Barcelona — oppruddets time er kommet for jesuitterpatrene. Jeg ser dem i ferd med å rydde sine tre store, skjønne, palasslignende kollegier. Man har gitt dem en frist av tre dager til å rømme de byer, hvis ungdom av alle samfundsklasser de gjennom årrekker har ledet. Det blev sagt: «det kommer ikke til å forløpe uten svære uroligheter». Men uten den ringeste motstand er de ved å dra bort fra hjemlandet — tatt i forsvar av alle de store ledende blade som i gripende ord har utmalt deres fortjenester av hele det spanske folk, mens folket selv har holdt sig stumt. Og dog arter de utvistes tog sig som et gripende skuespill. Noen av patrene flakker om i de tømte biblioteksaler og de tomme forelesningsrum, hvor de har hatt et lykkelig og velsignelsesrikt arbeide. De kan ikke tenke sig at det er slutt. Utenfor venter en flokk studenter i taushet — for siste gang har de gitt sine elskede lærere en hjelpende hånd: tyve automobiler ruller bort med fylte bokkasser lastet i hauger. Så går porten op. Studentene kneler ned — en flokk nyssgjerrige smittes av deres sorg og kneler likeledes. Patrene velsigner for siste gang de tause skarer. — — Nei, ikke for siste gang. På perrongen står nye skarer for å si farvel —

Ordenens hovedkvarter i Madrid.

står — nei, de kneler. Uvilkårlig bøier alle kne sig for den sorgens majestet, som hviler over de forvistes trekk. Noen kvinner hulker — menn også. Så glider toget bort — ut i mørket. Men folket vandrer bort til et ennu dypere mørke — — —.

Frøken Julia Fallize

IN MEMORIAM.

Et telegram fra Luxemburg har meldt, at frk. *Julia Fallize* er avgått ved døden. Det er visst flere enn jeg som da har sagt: nu har vår gamle gode overhyrde, erkebiskop Fallize, nok mistet sin siste, jordiske støtte. Det har vært frk. Fallize's kald her i livet, og det er hennes store fortjeneste, at hun helt siden prefekt Fallize kom til Norge for å overta en vanskelig og ansvarsfull stilling, og inntil han en menneskealder senere tok avskjed med landet, har stått ved hans side og har delt sorg og glede med ham. Det er av uvurderlig betydning for en katolsk biskop her i landet å ha en såpass nær slektning som en søster, der kan ta sig av hans hus og forestå hans husholdning, som — det ligger i sakens natur — er temmelig innviklet. Det var jo ikke et par mennesker, som det skulde stelles for, all den stund også de prester, som var ansatt ved St. Olavs kirke, hadde sin bopell og sitt opphold i samme hus, foruten at de nye prester, som kom til Norge, fikk sin siste utdannelse der. Da er det ikke godt bare å være henvist til fremmede. Her var biskop Fallize enestående heldig, idet han jo også de første år hadde sin mor hos sig. Da hun var død og begravet i norsk jord, hvor også biskopen og frøken Fallize hadde håpet å finne sitt siste hvilested — Gud vilde det anderledes — fikk frk. Fallize overta byrden alene. Og år etter år fortsatte hun med enestående dyktighet, med en næsten skrupuløs samvittighetsfullhet og en tross hennes svake helbred energisk utholdenhet.

Derved gjorde hun sig i høi grad fortjent av den norske misjon, fordi hun på et vis blev misjonær hun også, og blev som en mor for de norske misjonærer. Pave Leo XIII kalte henne i en audiens hun hadde sammen med biskopen: Misjons-Mütterchen. Mangen en ivrig prest som til å begynne med hadde vanskelig for å finne sig tilrette i de fremmede forhold, har nok mer enn en gang gått med sine små og store sorger til frk. Fallize, og de vil i disse dager minnes henne med inderlig takknemmelighet og kjærlighetsfulle for-

bønner og mementos for hennes sjelefred. Og det samme vil alle gjøre, som har nydt godt av biskopens og frk. Fallizes gjestfrihet ved sitt besøk i St. Olavs prestegård, samt alle de mange både i Oslo og på stasjonene, som i de mange år er blitt hennes trofaste venner.

Da så erkebiskop Fallize av helbredshensyn måtte ta avskjed med den norske misjon — visstnok den største blandt hans store sorger, ti ingen kunde elske Norge mere enn han — da forlot de sammen sitt annet elskede fedreland for å reise tilbake til sitt første, Luxemburg, biskopen nedtrykt av alder og lidelser, frk. Fallize som hans sykepleierske, som full av hengivenhet viet ham sine siste krefter. Og nu er hun vandret bort, og erkebiskopen er blitt alene tilbake med sin sorg og sin sykdom. Vi som har kjent ham, vet at han også nu modig bøier sig for Guds vilje. Men han, som hang ved Norge og de norske prester og søstre og katolikker med hele sitt hjerte, vil sette pris på å høre at vi vil hjelpe ham med å bære denne store sorg ved vår hengivenhet og våre bønner. Og enda mer vil det glede ham å høre at vi ved Herrens alter og Herrens bord ber for frk. Fallizes sjelefred. R. I. P.

H. J. van der Velden.

Briands bisettelse.

Briands bisettelse er blitt en politisk begivenhet. Den høitidelige måte hvorpå den tredje republikk celebrerer en nasjonal begravelse, har oppfrisket alle tanker om det verk i hvis tjeneste den avdøde statsmann stod. Ennu mer gripende enn Tardieus tale var den tause bekjennelse fra de tusener som fulgte i toget — bekjennelsen av troen på den fredsmulighet som Briand hele sitt liv hadde forfektet. En større fredsmanifestasjon enn det uhyre likfølge er ikke tenkelig.

I den tidlige morgenstund forsamlet sig tusener på tusener på Ouai d'Orsay for å defilere forbi båret som var oppstillet i Salon de l'Horloge. Klokken 1.45 forrettet kardinal Verdier, mens alle de tilliggende gater var sort av mennesker, en bønn ved båret. Der blev en lydløs stilhet blandt folkemengden da kisten, båret av den avdødes nærmeste medarbeidere, forlot utenriksministeriets store inngang. Denne stilhet fortalte bedre enn mange utbrudd om hele folkets sorg. Paris garnison viste den siste ære idet de defilererte forbi med klingende spill. Blandt det nærmeste følge bemerkedes alle utenlandske delegasjoner og ambassader som er representert i Paris. Den tyske gesant von Hoesch la i sin regjerings navn en praktfull dekorasjon på kisten.

Det var *folkets* deltagelse som gjorde det største inntrykk — ikke den offisielle prakt, hvormed liket førtes til Passy-kirkegården. Den kjølige offisiellhet

hvormed ellers ofte en stor statsmanns likferd omgis, var her avløst av et helt folks varme demonstrasjon for den avdødes fredstanke. Men særlig gripende blev jordfestelsen ved erkebiskopen av Paris' medvirken.

Briand, som efter sin innstilling ved adskillelsen av stat og kirke i 1905 hadde vært hjemfallen til ekskommunikasjon, hadde som bekjent senere helt modificert sin kirkelige holdning. Han var det som efter krigen arbeidet ivrigst for gjenoptagelsen av den diplomatiske forbindelse med den pavelige stol og igjen gav misjons-selskapene tillatelse til å arbeide i Frankrike. Han var trådt i et intimt personlig forhold til kardinal Verdier, som han hyppig og lenge talte med. Selvfølgelig har kardinalen ikke uttalt sig om disse samtalers karakter, men innskrenket sig til å fastslå, at han hadde all grunn til å medvirke ved en kirkelig begravelse, så meget desto mer, som den var et innerlig ønske hos Briands efterladte. Han har på det skarpeste tilbakevist de bebreidelser, som Generalvikariatet har vært utsatt for fra Action Francais i den anledning — og den kjente abbé Desgranges, som også har hatt lange samtaler med Briand, har erklært, at det vilde ha forbauset ham om ikke Kirkens deltagelse hadde fulgt Briand ved hans jordeferd.

Pater Lutz uttaler sig om Kirkens stilling i Spania og andre aktuelle spørsmål.

Det ansette blad «Stavangeren» bringer et langt intervju med Pater Lutz mens han opholdt sig der i byen for å holde sitt foredrag om «Moral og Askese». Efter å ha besvart journalistens forskjellige spørsmål angående selve foredraget fortsettes intervjuet:

Vi ber pateren fortelle om den katolske Kirkes stilling i Spania idag.

— Den aktuelle situasjon kjenner jeg ikke, men jeg vet at Kirken tar angrepene med ro. Vi kunde ikke vente annet efter alle de omveltninger der har vært rundt om i verden; den spanske kirke måtte ta stilling overfor de Gud-løse — overfor kommunismen, og så var et oppgjør ikke å undgå. Det spanske folk kommer nok tilbake til sin kirke, og den har stått i meget verre uvær før. — Man kan se det slik at folket har hatt godt av denne påkjenning. Det har — kan man si — hatt det for godt hittil — nu får det lære å kjempe for sin tro igjen, og det vil herde dem. Jeg er overbevist om at katolisismen vil hevde sig igjen i Spania.

— Og misjonsvirksomheten?

— Den lider selvfølgelig i alle land under den økonomiske verdenskrise, men den nuværende pave har gjort sig til hovedoppgave å utfolde en storslagen misjonsvirksomhet, og det er hans mening at det hedenske Kina og Afrika i størst mulig utstrekning skal få sine egne, innfødte geistlige. Der legges også stor vekt på å få de innfødte knyttet til det kontemplative klosterliv. Paven ønsker det, fordi ordenslivet — efter katolsk opfatning — er en frukt av det kristne liv. Desto sterkere det kristne liv er i en nasjon, desto større blir også

trangen til et høiere og renere liv. For å styrke stillingen og sikre fremgangen i Russland, har vi to preste-seminarier, hvor der bare utdannes russere. En annen stor oppgave, som vi arbeider med, er gjenforeningen med den orientalske kirke. Ved 1500 års jubileet for konsiliet i Efesus opfordret paven energisk den greske kirke til å drøfte mulighetene for en gjenforening. De greske legater svarte meget vennlig, og erklærte sig villig til å gå med på en ny enhet, på betingelse av at Romer-kirken opgav pavens ufeilbarhet. Det førte altså ikke frem, men der er iallfall et grunnlag til samling.

Man får ved dette et lite inntrykk av fordelene ved at Kirken som sådan er sterkt organisert. De andre kristne kirker har følt svakheten ved å stå isolert, og for å få større slagkraft var det bl. a. erkebiskop Söderblom for noen år siden samlet det økumenske kirkemøte. Den romersk-katolske Kirke deltok ikke her, og man har sagt at det var av frykt for konkurranse. Vi ber Pater Lutz fortelle hvorfor den katolske Kirke avslo denne anledning til et bredt samarbeid:

— Grunnen var for det første den, at erkebiskop Söderblom vilde utelukke alle dogmatiske spørsmål fra denne forsamling. Enheten skulde grunnlegges på at alle kristensamfund i verden skulde samles om lindringen av den sociale nød og heve det moralske nivå. Alt det som vedrører selve troslæren, skulde holdes borte. Vi katolikker vil selvfølgelig gjerne fremme begge disse saker, men det er vår overbevisning at den kristne gjerning har sin kraftigste rot i selve den kristne overbevisning, og så lenge vi er adskilt fra hverandre i selve troen, er det umulig å opnå virkelig fruktbart samarbeid. Vi oppfatter ikke, som erkebiskop Söderblom gjorde, den kristne enhet som en slags nasjonenes forbund, hvor hver nasjon beholder sitt eget samfundsliv, enheten må gripe inn i det dypeste i et menneske, det er en enhet i sjelen. Vi følger Paulus: En tro, en dåp, en Herre og alles Fader. Det var hovedgrunnen. Uoffisielt var den katolske Kirke også til stede.

— Hvilken stilling tar Deres kirke i dagens politiske kamper?

— Kirken som sådan har jo bare en religiøs gjerning, men religion er ikke noe som henger i luften, og derfor vil også Kirken gjøre hvad der står i dens makt for at det politiske, økonomiske, sociale og kulturelle liv skal gå ut fra den kristne morals prinsipper, eller at der i det minste ikke legges den hindringer i veien. Derfor har pavedømmet politikk — fordi den har en misjon i verden. Hvad kommunismen angår, er Kirken imot den for det første på grunn av at den angriper privat eiendomsrett, og vi hevder at det er selve naturloven. Dessuten fordi kommunismen går ut fra helt antireligiøse prinsipper. Men Kirken er selvfølgelig alltid oppmerksom på den sociale nød, og vil arbeide for nødvendige sociale reformer.

Indisk hilsen til en nyfødt:

Gråtende kom du til verden mens alle omkring dig smiler — lev, så du kan dø smilende, mens alle omkring dig gråter!

Herhjemme —:

Oslo.

— Velærverdige Pater Lutz påbegynner i neste nummer av «St. Olav» en artikkelserie: «Hvad har Luther å gi oss?»

— *Prins George Chavchavadze*, den i utlandet berømte pianist, gir på gjennomreise en eneste koncert i Aulaen onsdag den 6. april. Prinsen, som er russer av fødsel, har i vinter opholdt sig i London og lagt hele byens musikkelskende publikum for sine føtter. Ved koncerten her har hans høihet opsatt et ualmindelig praktfullt program med Schumanns herlige Faschings wante som centrum, foruten Mendelssohn, Chopin, Mozart og Rachmaninoff m. m. — alle representert av sine populæreste og derfor også vakreste komposisjoner.

— St. Josefsforeningen for katolske menn i Oslo holdt generalforsamling den 17. mars under formannen *O. B. Olafsen's* ledelse. Protokoll og regnskapet godkjentes. Av protokollen fremgikk det at året 1931—1932 hadde vært et godt semester for foreningen. Valgene hadde det utfall, at formannen, *O. B. Olafsen*, gjenvalgte, næstformann *G. Geist* (gjenvalg), kasserer *B. Granberg* (gjenvalg), sekretær *M. Olafsen* (gjenvalg). Direktør er velærverdige Dominikanerpater *Vanneufville*. Styret blev takket for det utførte arbeide i årets løp.

S e k r e t æ r e n.

Ikledning av St. Josefssøstre.

Den 19. mars fant på Vår Frue Villa den skjønneste ceremoni sted: 4 unge postulanter iførtes nonnenes ærverdige søsterdrakt. Samtidig avla 6 novicer sine første løfter og to søstre de evige løfter. Høitideligheten celebrertes av Høiærverdige Administrator *Irgens* — bistått av velærverdige *Père Béchaux* og velærverdige Pater *Starke*. Hvad der ved en slik anledning alltid gjør et uforglemmelig inntrykk på de tilstedeværende er den lyse og jublende glede som gjennomstråler alt og alle. Også Pater *Starke's* dype og åndfulle tale var båret av den samme kraft, den samme trygge faste overbevisning om at «min byrde er lett». Hvis man noen gang har en fornemmelse av at nu deler himmelens engler menneskenes fryd, så er det ved en fest som denne, hvor den himmelske kjærlighet har seiret i unge hjerter over alt, som jorden ellers har å by på, og hvor realiteten har overvunnet de dårende og lokkende illusjoner.

«Tidens Tegn»

brakte i «Lørdagsavisen» for 19. mars en forståelsesfull artikkel om «Klosterliv i Oslo i våre dager», illustrert av en rekke ypperlige fotografier fra de forskjellige katolske institusjoner her i byen, deres kapeller og prioratene. Interesserte kan erhverve sig eksemplarer av bildelederne ved henvendelse i bladets telegramhall.

Haugesund.

Den kvinnelige arbeiderforening i Haugesund hadde invitert Pater Lutz til å overvære et møte om et påtenkt mødrehygienekontor, mens han opholdt sig der i byen. Møtet fikk et meget livlig forløp, ikke minst på grunn av paterens uredde fremholden av de katolske synspunkter på de gebeter som kommer inn under et slikt kontors opgaver. Det sees av de stedlige aviser at debatten var lang og inngående og at Pater Lutz fikk støtte fra mange hold i den fulltallige forsamling.

Porsgrunn.

Den gamle avholdte søster *Birgitte* ved St. Josefs-Hospitalet i Porsgrunn er avgått ved døden i den høie alder av 90 år. Søster *Birgitte*, født *Hunke*, var fra *Iburg* i *Osnabrück* og hørte til de allerførste ordenssøstre her i landet. Sine evige løfter avga hun i august 1876 i *Stockholm*, men har virket næsten hele sitt liv her i Norge — siden 1891 i *Porsgrunn* — og det er derfor meget naturlig at hun på sin 90-årsdag var gjeststand for stor oppmerksomhet, så meget desto mer som nettopp denne dag falt sammen med innvielsen av St. Josefs-Hospitalets store nybygg. Et menneskekjærlig og opofrende arbeid er avsluttet med hennes død. — *R. I. P.*

— og derute:

Holland.

Mgr. Laurentius Schrijnen, biskop av *Roermond*, er avgått ved døden Påskeaften, i en alder av 71 år. Han blev biskop i 1914 og var nu den eldste av *Hollands* biskoper. Han har ved flere anledninger ydet *Norges* Apostoliske Vikariat verdifull hjelp, navnlig ved å la *St. Karl Borromeus-søstre* få opprette ordenshus i Norge samt ved å stille prester fra hans bispedømme til rådighet for den Apostoliske Vikar. — De ledende hollandske blade yder den avdøde stor anerkjennelse for hans store egenskaper og fortjenester. *R. I. P.*

Mgr. Schrijnen's efterfølger blir *Mgr. Lemmens*, som nettopp var utnevnt til coadjutor med suksessjon, og som blev konsakrert av den gamle biskop kun en uke før denne døde. *Mgr. Lemmens*, som i en årrekke har vært professor i moralteologi på presteseminaret i *Roermond*, besøkte i 1926 Norge.

Protest mot undertrykkelsen av de katolske blade.

Le Bureau International des Journalistes Catholiques har utsendt en protest mot den måte hvor på myndighetene i *Spania* farer frem mot de katolske aviser. Der pointeres i protesten at den ikke er inspirert av noen vilje til å ville blande sig inn i landets politiske anliggender, men utelukkende diktert av ønsket om å beskytte pressens yttringsfrihet hver gang den sees å være truet, uansett av hvilken grunn man så enn vil kneble den. Protesten er også undertegnet av journalister, representerende alle politiske fraksjoner.